



de  
366ste dag

Petra Doom Annemie Bockstaele & Nieke Van Zeghbroeck

**Inkijkexemplaar**

*de  
366ste dag*

**Petra Doom**  
**Annemie Bockstaele en Nieke Van Zegbroeck**

Eerste druk 2021

Copyright tekst © Petra Doom

Copyright illustraties © Annemie Bockstaele en Nieke Van Zeghbroeck

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio

Binnenwerk vormgeving Probeeld | Ambilicious Studio

Redactie Nathalie Lemaitre, Ambilicious uitgever van verhalen

Eindredactie Inanna van den Berg, Ambilicious uitgever van verhalen

Copyright © 2021 Ambilicious uitgever van verhalen, Breda

ISBN 978-94-93210-48-6 NUR 300

[www.ambilicious.nl](http://www.ambilicious.nl)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

# de 366ste dag

'De 366ste dag': een dubbele drie-eenheid in woord, klank en kleur

Proza: 'De 366ste dag'

Poëzie: Gedichten uit het land van De 366ste dag; (ISBN 978-94-93210-49-3)

Muziek: 'De 366ste dag' door Davina Doom

Voor mijn moeder Christiane, die er altijd was en zal zijn. Met al mijn liefde.  
- Petra -

Voor mijn kleinkinderen Lauren, Alexander, Henri, Charles, Nysa, Féline. Jullie zijn altijd in mijn hart.  
- Annemie -

Voor mijn kleinkinderen Matthias, Wolf, Storm, Emma, Féline, Elise, Louis. Ik zal altijd bij jullie zijn en dromen van ...  
- Nieke -



## Begin

Het verhaal begint.  
Een kind van zee en zand,  
verdwaald in het binnenland ...

# Meeuwen

Lissa loopt.

Op zondag neemt ze een bus of een trein, en dan doorkruist ze een hele stad, tot haar voeten de straten kennen.

In de week gaat ze 's avonds na de afwas naar buiten. Dan wandelt ze door haar kleine dorp.

Door de straten, langs de velden, dwars door de weiden. Tot aan de rand van het bos.

Als ze erachter komen dat Lissa loopt, vinden mensen het een beetje gek, maar ze wennen eraan.

Verder is er niks bijzonders aan Lissa.

Ze gaat naar de laatste nieuwe film, als die niet te eng is. Ze roddelt mee, als twee docenten doen alsof ze een hekel aan elkaar hebben. Ze vraagt zich stilletjes af hoe de jeans van de fashionista van de leesclub háár zou staan. Ze helpt de buurvrouw met het knippen van de stof voor een nieuw tafelkleed.

Iemand zei een keer tegen haar: 'Ga gewoon een stukje lopen. Dat helpt.'

Het hielp. Lissa voelt zich goed, telkens als ze weer een stukje wereld heeft verkend.

Boven haar hoofd klinkt een schreeuw. Ze kijkt op. Meeuwen.

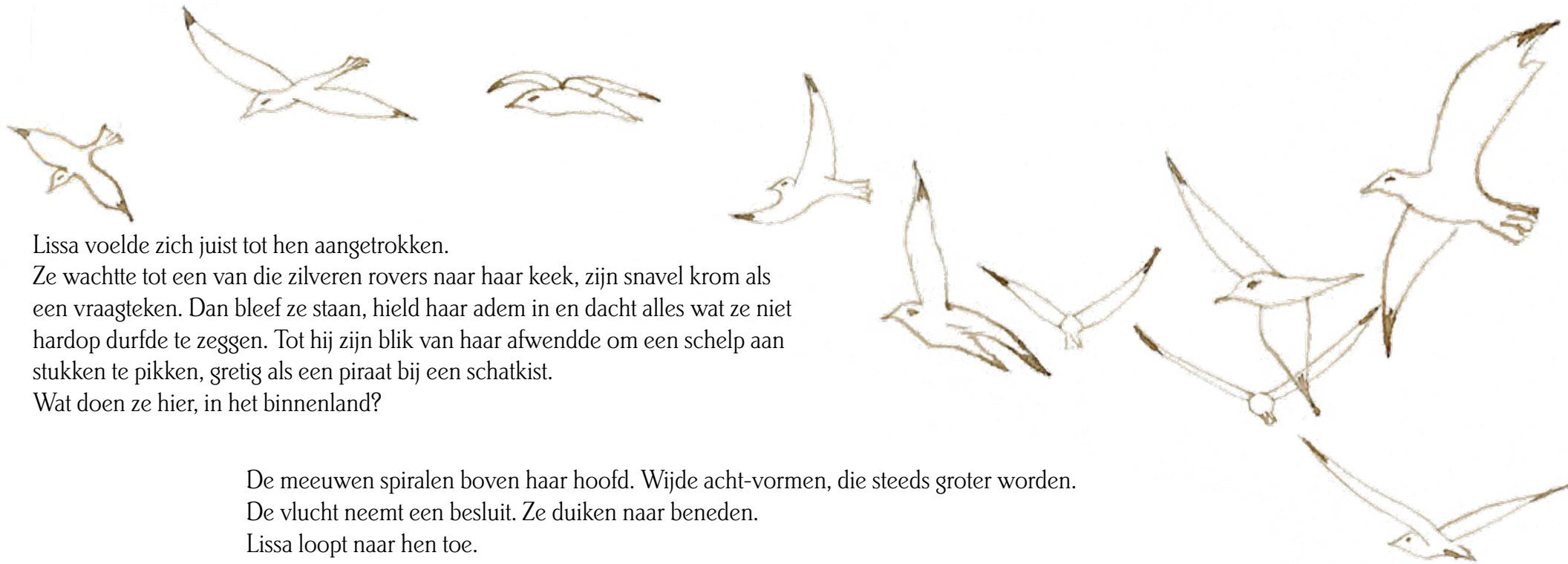
Vroeger, toen ze aan de kust woonde, zag ze er elke dag wel een paar.

Restaurantuitbaters klaagden over de meeuwen, omdat ze in vuilnisbakken wroetten.

Winkeleigenaars wilden hun witte souvenirs niet op de pui.







Lissa voelde zich juist tot hen aangetrokken.

Ze wachtte tot een van die zilveren rovers naar haar keek, zijn snavel krom als een vraagteken. Dan bleef ze staan, hield haar adem in en dacht alles wat ze niet hardop durfde te zeggen. Tot hij zijn blik van haar afwendde om een schelp aan stukken te pikken, gretig als een piraat bij een schatkist.

Wat doen ze hier, in het binnenland?

De meeuwen spiralen boven haar hoofd. Wijde acht-vormen, die steeds groter worden.

De vlucht neemt een besluit. Ze duiken naar beneden.

Lissa loopt naar hen toe.

Er zit een vreemde tussen hen. Geen witte raaf, geen duif. Wat is dat voor een vogel?

Ze kan er de vinger niet opleggen.

Meeuwen zijn meestal brutaal genoeg om indringers af te schrikken, maar deze zit er kalmpjes bij.

Ze kijken naar hem, maar laten hem met rust.



De meeuwen haasten zich weg op hun stelten.

De vreemdeling blijft zitten. Hij kijkt Lissa onafgebroken aan.

Wanneer ze vlak voor hem staat, opent hij zijn snavel.

‘Lang genoeg in kringetjes gelopen?’ vraagt hij.

# Je zegt geen nee tegen een sprekende vogel

Die vogel sprak.

Lissa kijkt rond. Een geheime camera? Springt er straks iemand lachend uit de bosjes?

De wei is leeg. Er zijn geen bosjes. Alleen een vijver, een zwerm meeuwen, deze vreemde vogel, en zij.

'Jij spreekt,' zegt ze aarzelend.

De vogel houdt zijn kop schuin. 'Jij ook.'

Lissa weet dat ze bang zou moeten worden. Maar die vogel ziet er niet zo angstaanjagend uit. Ze weet dat dit onmogelijk is.

Maar dit voelt even echt als het bord waarin ze vanmorgen een barstje ontdekte.

'Kom mee,' zegt de vogel. 'Volg me maar.'

Daar trekt ze de lijn. 'Waarom? Waarnaartoe?'

'Je zoekt toch iets?' vraagt de vogel.

'Helemaal niet,' zegt Lissa. Ergernis knabbelt aan haar stem. 'Ik loop gewoon.'

Dat vragen ze altijd. Waar ga je heen? Waar loop je dan naartoe? Zoek je soms iets?

Wat dan?

Lissa zoekt niets. Ze gaat nergens heen. Ze loopt gewoon.

'Tja,' zegt de vogel. 'Jij moet het weten. Kom mee, of niet.'

Hij draait zich om, klapwiekt een keer met zijn vleugels en vertrekt, met sprongetjes en stapjes.

Lissa knippert met haar ogen. Wie denkt hij wel niet dat hij is? Anderzijds ...

Wie  
zeft  
er  
nee  
tegen  
een  
spreekende  
vogel?

